

Prelato laiškas (2010 m. sausis)

Viešpaties gimimas kartu su Naujais metais atneša iššūkį „rodyti Kristų kitiems, tapti Bažnyčios mokymo skleidėju“, sako Prelatas pirmajame šių metų laiške.

2011-01-06

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Pastarosiomis dienomis Bažnyčia mus kvietė iš naujo keliauti Betliejaus keliu ir pagarbinti Jėzų

Kristų bei Jam dėkoti. Pirmąją Kalėdų savaitę viskas sukosi apie Jį. Kiti veikėjai – Mergelė ir šventasis Juozapas – liko antrame plane, nes pagrindinis Veikėjas yra mūsų Viešpats, amžinasis Tėvo Sūnus, Šviesa iš Šviesos, tikrasis Dievas iš tikrojo Dievo, kuris dėl mūsų ir už mūsų atpirkimą tapo tikru žmogumi. Dabar prasidėję nauji metai mus kviečia pažvelgti į kitus Kalėdų veikėjus: visų pirmiausia į Mergelę Mariją, o kartu su Ja ir į nuo Jos neatskiriamą šventąjį Juozapą.

Šiandien Šventosios Marijos, Dievo Motinos šventės dieną mes siela Ją garbindami ir džiaugdamiesi skiriame šią maldą mūsų Motinai, iš kurios kilusios visos malonės, nes jomis Visagalis apdovanojo tą, kurią nuo pat pradžių pradžios buvo išrinkęs tapti savo Sūnaus Motina pagal žmogišką prigimtį. **„Šiai misijai Ji buvo nekaltai pradėta ir yra malonės pilnoji, Ji visada yra**

skaisti, Ji kūnu ir siela pateko į dangų, buvo karūnuota visos kūrinių Karaliene, aukščiau už visus angelus ir šventuosius. Už Ją aukščiau yra tik Dievas“ [1]. Taip panoro Viešpats, taip moko Bažnyčia, tuo tikime mes, krikščionys., „Nėra pavojaus perdėti, – rašo šv. Chosemarija. – Niekada iki galo nepažinsime šios neapsakomos paslapties; niekada neįstengsime užtektinai atsidėkoti mūsų Motinai už šį artumą, suteiktą per Švenčiausiąją Dvasią“ [2].

Šiandien mums yra puiki proga iš naujo sustiprinti sūnišką ryšį su Mergele ir Jai padėkoti už motinišką globą. Marija visada veda pas Jėzų, kaip atsitiko ir tiems veikėjams iš Rytų, trims Karaliams, kuriuos žvaigždė palydėjo iki Betliejaus pagarbinti ką tik gimusio Atpirkėjo. Ir kur Jį rado? Šventasis Matas šį įvykį aprašo itin paprastai: „Įžengę į namus, rado kūdikį su motina

Marija ir, parpuolę ant žemės, Jį pagarbino. Jie atidarė savo brangenybių dėžes ir davė Jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros“ [3]. Ar stengiamės priartėti prie Marijos, kad amžinai priklausytume Dievui? Ar nuoširdžiai kartojame tuos žodžius, kuriuos tardavo mūsų Tėvas: „Dievo Motina ir mūsų Motina“?

Antroji Kalėdų laikotarpio pusė, kurią šiandien pradedame, tebėra nukreipta į Jėzų ir mums atskleidžia Viešpaties įsikūnijimo ir gimimo vaisius. Mums įvairiais būdais primenama, jog Dievas priėmė mūsų pavidalą, kad visi vyrai ir moterys taptų Dievo sūnumis ir dukterimis. Tokia yra Geroji naujiena, kuri – kaip piemenėliams paskelbė angelai – **„bus visai tautai“** [4]. Ji skirta ne tik Izraelio namams, bet ir visai žmonijai, kurią Dievas panoro sušaukti Bažnyčioje, mistiniame Kristaus Kūne. Tą prieš daugelį

amžių savo raštuose skelbė pranašas:
**„Kelkis ir šviesk, Jeruzale, nes tavo
šviesa ateina ir Viešpaties šlovė
tau šviečia. Štai tamsa padengs
žemę ir tautas, bet Viešpats pakils
virš tavęs ir Jo šlovė bus matoma
tavyje. Tautos ir karaliai ateis prie
tavo šviesos spindesio. Pakelk savo
akis ir apsižvalgyk aplinkui! Jie
visi renkasi pas tave: tavo sūnūs
ateina iš toli, tavo dukterys
atnešamos ant rankų. Tu tai matysi
ir spindėsi iš džiaugsmo; tavo
širdis sudrebės ir išsiplės, kai jūros
pilnybės gręšis į tave ir pagonių
stiprybė ateis pas tave. Daugybė
kupranugarių ateis pas tave iš
Midjano, Efos ir Šebos, atnešdami
aukso bei smilkalų, ir skelbs
didingus Viešpaties darbus“ [5].**

*Ši pranašystė išsipildė, „kai trys
Karaliai, pašaukti iš tolimos šalies,
keliavo lydimi žvaigždės pažinti ir
pagarbinti dangaus ir žemės
Karaliaus. Šios žvaigždės*

nuolankumas, – aiškina šventasis Leonas Didysis, – mus kviečia būti tokius pat paklusnius ir kiek išgalint tapti šios malonės, visus žmones kviečiančios į Kristų, tarnais“ [6].

Epifanija mums byloja apie visos žmonijos šventę, nes parodo, kad visos šalys ir tautos yra pašauktos sudaryti Dievo tautą. Kartu apeliuojama į krikščionių atsakomybės jausmą, nes Viešpats nori visų jų pagalbos, kad jie iki atokiausių pasaulio kampelių skleistų gerąją naujieną. Kaip kad aiškina Popiežius šventasis Leonas: *„Įkvėpti šio užsidegimo turite išmokti būti naudingi vieni kitiems, kad švytėtumėte kaip šviesos vaikai (plg. Ef 5, 8), Dievo karalystėje, į kurią patenkama tiesiu tikėjimu ir gerais darbais“ [7].*

„Praėjo dvidešimt amžių nuo tos akimirkos, kai paslaptis buvo atskleista ir įkūnyta Kristuje, bet ji iki

šiol ne iki galo išsipildė“ [8], – teigia Romos Pontifikas. Bažnyčios misija ir toliau pildosi iki amžių pabaigos, nes kiekviena istorijos epocha, kiekviena šalis, kiekviena nauja karta turi būti vedama į Kristų. Epifanijos scena yra amžinai aktuali. Šiame kontekste Benediktas XVI klausia: „Kuria prasme šiandien Kristus tebėra lumen gentium, tautų šviesa? Kuri fazė – jei galima taip pasakyti – dabar yra šios visuotinės tautų kelionės Jo link? Ar eina į priekį, ar grįžta atgal? Be to, kas šiandien yra trys Karaliai? Kaip šiuolaikiniame pasaulyje turėtume aiškinti šiuos paslaptingus Evangelijos veikėjus?“ [9].

Atsakymai į šiuos klausimus yra kiekvieno krikščionio rankose. Viskas priklauso nuo Dievo malonės ir kartu nuo Kristaus sekėjų pasiryžimo, nes turime eiti mūsų Viešpaties išarta ir tikinčiųjų kartų praminta vaga, nuo Apaštalų ir pirmųjų moterų iki šių dienų. Argi

nesidžiaugiate žinodami, kad
Viešpačiui reikia kiekvienos ir
kiekvieno mūsų pagalbos, nors mes
ir esam silpni, skelbti Evangelijas
atokiausiuose pasaulio kampeliuose?

Šiais laikais itin būtina skleisti
Kristaus doktriną tam tikrose srityse.
Ypač turiu omeny valdytojų,
mokslininkų ir tyrėjų, viešųjų ryšių
specialistų darbus ir t. t., bet visi
vyrai ir moterys privalo – privalome
– išklausti Viešpaties balsą ir juo
sekti. Tam būtina prašyti Dievo –
nuolankiai, nenuilstant, su
pasitikėjimu – kad atvertų kelią į
savo šviesą protams ir širdims.
Šiandien daugelis turi sakyti: „**Mes
matėme Jo žvaigždę Rytuose ir
atvykome pagarbinti Jo**“ [10]. Ir tą
įrodys, jei mes, kurie tikime
Kristumi, prie jų priartėsime
nuoširdžia draugyste, kupina
dosnumo ir supratimo, žmogiškos
atjautos, tvirtos maldos ir

aukojimosi, taip pat dėkingumo už jų daromą gerį.

„Šiais laikais stebina, – teigia Benediktas XVI, – kad trys Karaliai parpuolę ant žemės garbino paprastą kūdikį ant motinos rankų ne karališkuose rūmuose, o vargingoje Betliejaus prakartėlėje (plg. Mt 2, 11). Kaip taip galėjo būti? Kas tris Karalius įtikino, kad tas kūdikis yra „žydų karalius“, tautų karalius? Be abejonės, juos įtikino žvaigždė, kurią išvydo, leidęsi į kelionę, ir kuri sustojo būtent ties ta vieta, kur buvo Kūdikis (plg. Mt 2, 9). Bet nebūtų užtekę vien žvaigždės, jei Karaliai nebūtų žmonės, iki galo atviri tiesai. Priešingai nei karalius Erodas, apsėstas valdžios ir turtų troškimo, trys Karaliai leidosi į kelionę ieškodami savojo tikslo, o jį radę, nors ir buvo išminčiai, pasielgė kaip Betliejaus piemenėliai: atpažino ženklą ir pagarbino Kūdikį, įteikdami Jam atsineštas puikias simbolines dovanas“ [11].

Nuolat prisiminkime, jog „*mūsų Viešpats kviečia su Juo susitikti visus žmones, kad jie taptų šventi. Kviečia ne tik tris Karalius, kurie buvo išmintingi ir galingi; prieš tai Betliejaus piemenims pasiuntė jau ne žvaigždę, o angelą (plg. Lk 2, 9). Bet tiek vargingieji, tiek turtingieji, tiek išmintingieji, tiek ne tokie išmintingi turi savo sieloje puoselėti nuolankų nusiteikimą išklausyti Dievo balsą*“ [12].

Tokia yra užduotis krikščionio, kuris trokšta būti ištikimas savo pasauliui rodyti Kristų kitiems, būti Bažnyčios mokymo skleidėju – svarbiausia – savo pavyzdžiu, taip pat ir tinkamu žodžiu, o ypač to prašosi sritys, kurios visuomenei aktualiausios: pagarba žmogaus gyvybei visais tarpsniais; pareiga stengtis, kad civiliniai įstatymai skatintų ir saugotų tikrąją Kūrėjo nurodytą šeimos prigimtį, kuri paremta neišardoma vyro ir moters

santuoka, atvira gyvybei; teisė pasirinkti vaikams ugdymo modelį, atitinkantį dvasinę ir moralinę kiekvieno ideologiją, ir t. t.

Tačiau nemanykite, kad ši užduotis yra skirta tik tiems, kurie dirba ar yra tiesiogiai susiję su šiomis sritimis. Kaip neseniai esu jums minėjęs, remdamasis mūsų Tėvo mintimi, skaičiuoti pradedam nuo vieno, paskui pridedam antrą, trečią... Kiekvieno apaštalavimas yra itin veiksmingas toje aplinkoje, kurioje paprastai bėga kiekvieno kasdienybė. Todėl pravartu sustoti, perkratyti sąžinę ir susimąstyti, kaip padėjome sieloms priartėti prie Dievo: kokią maldą, kokias aukas, kiek valandų gerai atlikto darbo paaukojome, kokius pokalbius mezgėm – žodžiu, raštu, išnaudodami visas mums prieinamas priemones – su draugais, šeimos nariais, bendradarbiais, pažįstamais. Kalbėkime apie šį šventą rūpinimąsi

per dvasinį vadovavimą, kad kiti mums padėtų ir skatintų vykdyti apaštalavimą, kuris yra visų krikščionių pareiga.

Praėjus keletui dienų nuo Epifanijos švenčiame Viešpaties Krikšto šventę. Mesijo parodymas trims Karaliams netiesiogiai bylojo apie Dievo sumanytą visos žmonijos išgelbėjimą, o per Krikštą Jordano upėje šis sumanymas ima pildytis. Kaip aiškina Bažnyčios tėvai, *„Išganytojas savo krikšto paslaptimi pašventino visų šaltinų vandenį“* [13]. Nuo šios akimirkos krikšto vanduo, paverstas šventumo įrankiu ir ženklų, Švenčiausiosios Trejybės jam suteikta galia atleidžia visas nuodėmes.

Epifanija yra įvairialypė paslaptis. Liturgija primena Kristaus pasirodymą ne tik Karaliams ar per Krikštą Jordane, bet ir Galilėjos Kanoje, kur Jis vandenį paverčia

vynu. Šiais metais antrojo eilinio sekmadienio Evangelijoje iškyla Jėzaus Motina [14]. Norėdama palaikyti žmones, Marija tam tikra prasme „priverčia“ Jėzų paankstinti Jo, kaip Išganytojo, „valandą“ ir sustiprinti pirmųjų Jo mokinių tikėjimą. Kreipkimės ir mes į Ją, kad pažadintų ir mūsų tikėjimą susidūrus su apaštališkais iššūkiais – su nuostabiais iššūkiais! – kuriuos mes, krikščionys, turime vykdyti.

Įsiklausykime į mūsų Tėvo patarimą:
***„Jei mūsų tikėjimas silpnas,
kreipkimės pagalbos į Mariją.
Vestuvių Kanoje stebuklo, kurį
Kristus padarė, prašomas
Motinos, dėka „mokiniai įtikėjo Jį“
(Jn 2, 11). Mūsų Motina visada
prašo savo Sūnaus, kad Jis mums
padėtų ir kad mums pasirodytų
taip, jog galėtume išpažinti: Tu esi
Dievo Sūnus. Jėzau, suteik man tą
tikėjimą, kurio iš tiesų trokštu!
Mano Motina Mergele***

***Švenčiausioji Marija, padėk man
įtikėti!***“ [15].

Netrukus bus šv. Chosemarijos gimimo jubiliejus. Žmogiškai tariant, suprantama, kad norime jam skirti dovaną. O argi yra geresnė dovana nei troškimas puoselėti savo apaštališką užsidegimą konkrečiais darbais, kurie parodytų Jėzaus Kristaus mūsų širdyje įžiebtą troškimą vesti sielas į išganymą? Vėliau, įpusėjus sausio mėnesiui, tradicinis maldos už krikščionių vienybę aštuondienis mums suteiks naują progą melsti Paraklito, kad ekumeninės Šventojo Tėvo Benedikto XVI – o su juo ir visų krikščionių – pastangos atneštų trokštamų vaisių.

Ačiū Dievui, Popiežių Kalėdų naktį ištikęs incidentas baigėsi be pasekmių. Žvelgdami tikėjimo akimis turime jį laikyti Dievo apvaizdos ženklu, kad mūsų malda už Romos Pontifiką būtų dažnesnė ir gilesnė.

Mano intencijų, kaip visada,
daugybė. Eikime išvien šiais
prasidedančiais metais, susivieniję
malda ir intencijomis, kad Viešpats
su Švenčiausiosios Motinos pagalba
mums suteiktų viską, ko Jo prašome.

Prieš kelias dienas su įvairiais
reikalais lankiausi Šveicarijoje. Kaip
visada keliavau su jumis visomis ir
visais. Turėjau progą pasimelsti
Einzydelne, Marijos vietovėje, kurią
ne kartą lankė šv. Chosemarija ir
mylimiausiasis tėvas Alvaro.
Mergelei prie kojų tvirtai padėjau
jūsų gyvenimą, kad norėtume ir
galėtume jį pakeisti Opus Dei,
gyvenimą, paaukotą Dievui su
neblėstančiu nuoširdumu.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

Javier

Roma, 2010 m. sausio 1 d.

[1] Šv. Chosemarija, *Amigos de Dios*, n. 276

[2] Ten pat.

[3] Mt 2, 11.

[4] Lk 2, 10.

[5] Iz 60, 1-6.

[6] Šv. Leonas Didysis, *Homilijos apie Epifanią* 3, 5 (PL 54, 244).

[7] Ten pat.

[8] Benediktas XVI, *Epifanijos šventės homilija*, 2007/01/06.

[9] Ten pat.

[10] Mt 2, 2.

[11] Benediktas XVI, *Epifanijos šventės homilija*, 2007/01/06.

[12] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, n. 33.

[13] Šv. Maksimas iš Turino, *Homilija 13 A*, 3 (CCL 23, 46).

[14] Plg. Romėnų mišiolas, *Antrasis eilinis sekmadienis*, Evangelija (Jn 2, 1-11).

[15] Šv. Chosemarija, *Šventasis Rožinis*, Antrosios džiaugsmingosios paslapties komentaras.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
laiskas-2010-m-sausis/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2010-m-sausis/) (2025-08-09)